

Leszek Szaruga***Traducere**

În dialectul graiului polonez, în foșnetul cuvintelor
 în dialectul adevărului, în limba neînțeleasă
 a demnității suntem
 impronunțabili și ridicoli. Aici,
 pe această bucată de pământ, în centrul Europei
 suntem neputincioși: în acest creuzet,
 pe această scenă ne pasă de tot.
 Nimănui de noi nu-l pasă. Cineva
 a scris pe un zid: am fost,
 suntem. Traduceți aceasta în lituaniană,
 gruzină, ucrainiană. Traduceți aceasta
 în limba care nu există, în toate
 limbile mute
 ale pământului.

Ce-i de făcut?

M-am născut abia ieri: ce-i de făcut? Îmi place
 cuvântul viață și mă uit cum cad în prăpăstii
 cascadele morții: ce-i de făcut? Îmi place
 cuvântul libertate și scutur cu cătușele corpul,
 calc pe circumferințele memoriei:
 ce-i de făcut? Îmi place
 cuvântul revoluția, presimt moartea și teroarea.
 Presimt o nouă credință, care abia ieri
 s-a dovedit a fi în temniță.

Partea cealaltă

dlui Adam Wazyk

Acolo, pe partea cealaltă, unde
 mor ceasurile și se sting curcubeile,
 unde semnele magice devin
 citibile pentru cei neinițiați,
 acolo, printre vocile nenăscute încă
 de poeți, acolo, exact acolo,
 răspund cu toată vocea - încă
 o dată - toate versurile: cele
 vechi și cele de mai târziu. Se amestecă
 vocile lor.

Poeții bătrâni așteaptă în liniște
 moartea. O cunosc din copilărie.

* Leszek Szaruga (numele adevărat – Aleksander Wirpsza). S-a născut în anul 1946 la Cracovia. S-a impus ca poet, eseist și traducător. A fost cunoscut, la început, la Cracovia, ca fiu al scriitoarei Maria Kurecka și al poetului Witold Wirpsza. A studiat filosofia și filologia polonă la Universitatea din Varșovia. În anii '70 ai secolului trecut i s-a interzis tipărirea și publicarea în revistele apărute subteran. Actualmente locuiește și lucrează la Szczecin, Varșovia și Berlin. Dintre volumele de poeme publicate, amintesc: **Cu dinții strânsi**; **Vremuri tulburi**; **Poeme**; **Finis** etc.

Între

lui Stanisław Barańczak

Între dreptul cuvântului și cuvântul
 dreptului
 se clocesc versurile
 corbii albi ai speranței

Între forța dreptului și dreptul
 forței
 se vindecă strofele durerii
 cresc arbuștii amari ai adevărului

Între glasul forței și forța
 glasului
 crește șoapta celor firavi
 înaripați de nedreptate

Chipurile poetului

Poeții trăiesc azi mai mult ca versurile lor.
 Chipul obosit al lui Różewicz se scurge
 La orizont. E seară, se stinge
 Epoca. Poetul poartă moartea
 În el. Contaminează cu el cuvântul
 Alte chipuri ale lui răsar și apun
 Pe planeta pustie. În camera obscură a tăcerii
 Se dezvoltă clișeele versurilor în latină.

Încă o dată

trăiești în groapa ce crește
 în gaura neagră a globului
 într-o celulă tot mai strânsă
 în ochiul întunecat al ciclonului

în țara supusă tensiunilor
 fricii minciunii forței
 dar asta e patria ta
 durerea inimii tale lacrima
 ce curge din ochii deschiși

undeva iarăși se aude o împușcătură
 și din nou cade întunericul nopții
 pe rana însângerată a pământului

încă o dată rămâi mut
 sub privirea rece a stelelor
 când poporul e tăcut și înfuriat
 se ridică încă o dată

În românește de Nicolae Mares